

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 326/2014
24.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.И., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. КЗ и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И., адвоката М.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.1419/11 од 18.01.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.930/12 од 19.04.2013. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2014. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.1419/11 од 18.01.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.930/12 од 19.04.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К бр.1419/11 од 18.01.2012. године окривљени М.И. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и због извршења кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 2. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и 8 месеци у коју казну се урачунава време које је провео у притвору.

Наведеном пресудом, применом одредбе члана 297. став 5. и одредбе члана 86. КЗ, окривљеном М.И. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од три године рачунајући

од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом на основу одредбе члана 206. став 2. ЗКП млдб. оштећени Н.К. по законском заступнику Г.К. упућен је да свој имовинскоправни захтев за накнаду штете према окривљеном М.И. оствари у парничном поступку, а на основу одредбе члана 193. и 196. став 1. ЗКП обавезан је окривљени М.И. да плати трошкове кривичног поступка за које је сходно одредби члана 194. став 2. ЗКП утврђено да ће бити одређени посебним решењем, као и да плати паушал суду у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде односно решења о трошковима.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.930/12 од 19.04.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.И., а пресуда Основног суда у Сремској Митровици К бр.1419/11 од 18.01.2012. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.И., адвокат М.С. због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. став 1. тач. 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и то другом већу, или да побијане пресуде преиначи и окривљеног М.И. ослободи од оптужбе, или да побијане пресуде преиначи и окривљеног М.И. огласи кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ и изрекне му јединствену блажу казну, те да му изрекне меру безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у краћем трајању. Бранилац адвокат М.С. у свом захтеву је предложио да у смислу члана 488. став 2. ЗКП Врховни касациони суд браниоца обавести о седници већа, а да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење казне затвора окривљеном одложи.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 .. 45/13), па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И. је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И. указује се на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10) наводима да је првостепени суд засновао своју одлуку на доказу на коме се по одредбама ЗКП одлука не може засновати – на службеној белешци о прегледу лица места ПС Шид, из које је утврдио да је вршено механоскопско уклапање делова са возила, а што је било неопходно утврдити вештачењем, при чему службеник који је наведену службену белешку сачинио током првостепеног поступка није ни саслушан.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано се на наведени начин у захтеву браниоца окривљеног М.И. указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, односно повреду из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, важећег у време прибављања доказа. Првостепена одлука заснива се поред овог доказа на великом броју изведених доказа – исказа сведока, материјалних доказа и вештачења, па је очигледно да би и без службене белешке о криминалистичко-техничком прегледу лица места Полицијске станице у Шиду Кту 229/11 од 04.10.2011. године, била донета иста пресуда.

Код оцене овог навода захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривично-процесног закона о којој је реч, сада прописана као релативно битна повреда одредаба кривичног поступка, која ће утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што овде није случај.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И. указује се на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП наводима да је на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, на тај начин што умишљај, у односу на кривично дело из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, није утврђен са извешношћу, као ни узрочна веза између повреда оштећеног и радњи окривљеног приликом извршења кривичног дела из члана 296. став 2. КЗ. Према наводима захтева, окривљеног је за ова кривична дела требало ослободити оптужбе, или га евентуално огласити кривим због извршења кривичног дела из члана 297. став 3. у вези са чланом 289. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела из члана 296. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа радњи извршења кривичних дела за која је М.И. оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. КЗ и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 2. КЗ, па су наводи браниоца којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, неосновани.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И. указује се на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП наводима да је приликом одлучивања о казни суд ценио порицање кривичног дела од стране окривљеног и то да није показао осећај кривице као отежавајуће околности, на који начин је повредио претпоставку невиности и право да се брани на начин који сам одабере.

По налажењу Врховног касационог суда, утврђивање отежавајућих и олакшавајућих околности представља чињенично питање, па имајући у виду да је казна окривљеном М.И. одмерена у границама које су прописане за кривична дела за која је оглашен кривим, не стоји повреда закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И. којима се указује да првостепени и другостепени суд нису дали ваљане разлоге за своје одлуке, да су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни, да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима о садржини записника и исправа и самих тих записника и исправа, обзиром да се оваквим наводима указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, која није прописана одредбом члана 485. став 4. ЗКП, као повреда закона која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног и његовог браниоца.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**